

NOVÉ FORMY ÚCTY K BOŽIEMU MILOSRDENSTVU

Azda všetci sme sa už stretli s prvkami úcty k Božiemu milosrdenstvu, úcty, ktorá je v dnešných časoch veľmi rozšírená, avšak často nie úplne správne chápaná. Tieto nové formy úcty k Božiemu milosrdenstvu nám Ježiš odovzdal cez posolstvo sv. sestry Faustíny. Po smrti sestry Faustíny sa dlhý čas, akoby nedialo nič, a táto úcta narážala na mnohé prekážky, ale v poslednom období života Cirkvi, najmä počas pontifikátu sv. Jána Pavla II., sa táto úcta dočkala oficiálneho uznania Cirkvi a začala sa prudko šíriť.

Boží ľud, akoby hladný po posolstve o milosrdenstve, o tejto vznešenej vlastnosti Boha, začal dychtivo prijímať túto úctu. Dnes sa úcta k Božiemu milosrdenstvu v celej Cirkvi šíri veľmi rýchlo a tak snáď je málo tých, ktorí sa modlia a praktizujú svoju vieru a nepoznali by obraz „milosrdného Ježiša“, ktorí by sa niekedy nemodlili „korunku Božiemu milosrdenstvu“. A je to tak dobré. Kiež by čím viac ľudí malo prístup k tejto úcte.

Krakovský kardinál Macharski o tejto úcte povedal, že toto nie nejaká ďalšia úcta, ďalšia pobožnosť, ďalší obraz navyše. Je to s ničím neporovnateľná úcta, ktorá rozhoduje o osude sveta. Táto úcta bola daná práve našim časom, časom poznačeným nepoznaním Boha, rozšírením hriechu a zranení. Bola daná ako liek zraneným dušiam, ako prostriedok na čerpanie Božieho milosrdenstva. Avšak niekedy rýchlosť šírenia, akoby uberala na kvalite a to je škoda. S touto úctou sú totiž spojené mnohé prisľuby, mnohé milosti, ktoré môžeme a máme získavať pre seba i iných. Tieto milosti prisľúbené samým Ježišom, sú tak veľké, tak úžasné a prekvapujúco štedré, že by bola škoda, keby sme o nich nevedeli a tým, že zostaneme len na povrchu, len pri vonkajšom vykonávaní modlitieb a úkonov tejto úcty, spomenuté úžasné milosti a dary nedostali. Práve preto si povedzme teraz niečo o tom, ako nielen navonok, ale i vnútorne správne praktizovať jednotlivé formy úcty k Božiemu milosrdenstvu.

Ako bolo v úvode naznačené, svätá sestra Faustína teda prináša nové formy úcty k Božiemu milosrdenstvu. Týmito novými formami sú: Nedeľa Božieho milosrdenstva, obraz Milosrdného Ježiša, korunka Božiemu milosrdenstvu, modlitba v hodine milosrdenstva a šírenie úcty k Božiemu milosrdenstvu.

Ako bolo v úvode naznačené, svätá sestra Faustína teda prináša nové formy úcty k Božiemu milosrdenstvu. Týmito novými formami sú: Nedeľa Božieho milosrdenstva, obraz Milosrdného Ježiša, korunka Božiemu milosrdenstvu, modlitba v hodine milosrdenstva a šírenie úcty k Božiemu milosrdenstvu.

Tieto nové formy úcty sú spojené s prisľúbeniami Pána Ježiša, ktoré Ježiš pripojil k jednotlivým, vyššie spomenutým formám úcty k Božiemu milosrdenstvu. Sú skutočným pokladom milostí nášho Pána, pokladom z ktorého môžeme a máme čerpať. Nesmieme však zabúdať, že na dosiahnutie prisľúbení nestačí len vykonať niektorý z aktov úcty, ale treba zaujať i náležitý vnútorný postoj srdca, ktorý spočíva na dvoch veľmi dôležitých veciach: **na dôvere k Bohu a milosrdenstve voči bližným**. Na týchto dvoch základných postojoch (dôvera k Bohu a milosrdenstvo voči bližnému) je postavená celá úcta k Božiemu milosrdenstvu. Znamená to teda, že samotné vykonanie niektorého úkonu úcty k Božiemu milosrdenstvu (napr. pomodlenie sa korunky Božieho milosrdenstva), ale bez potrebného vnútorného postoja dôvery voči Bohu prejavujúcom sa v praxi plnením Božej vôle a milosrdenstva voči bližnému (slovom, skutkom alebo modlitbou), nemá tento úkon účinky uvedené v prisľúbeniach. Treba teda najprv zaujať postoj dôvery k Bohu a preukazovať milosrdenstvo bližným.

Dôveru, tak ako nám ju opísala a vo svojom živote aj uskutočňovala sv. sestra Faustína, máme chápať ako vnútorný postoj voči Bohu, ktorý sa prejavuje v plnení jeho vôle. Takýto postoj dôvery sa zakladá na mnohých čnostiach, z ktorých najdôležitejšími sú: viera, nádej, láska, pokora a skrúsenosť srdca. Dôvera vyrastá z poznania tajomstva milosrdnej lásky Boha k človeku. Dôvera nie je nejakým

emocionálnym postojom, pocitom, či len rozumovým prijatím právd viery, ale je to celoživotný postoj človeka k milosrdnému Bohu, vyjadrujúci sa v plnení jeho vôle. Slová: „Ježišu, dôverujem Ti!“ – umiestnené v nápisu na obraze – majú byť prvou odpoveďou človeka na poznanie tajomstva Božieho milosrdenstva a jeho prijatie vo vlastnom živote.

Postoj dôvery je tak zásadnou podstatou úcty k Božiemu milosrdenstvu, že bez tohto postoja nemôže byť reč o úcte k Božiemu milosrdenstvu, ako si ju prial Pán Ježiš. Každá z foriem úcty k Božiemu milosrdenstvu, ktorú nám Ježiš zanechal prostredníctvom sv. sestry Faustíny, bude autentickým aktom úcty k milosrdnému Bohu a prinesie očakávané ovocie (medzi inými aj splnenie Ježišových prisľúbení), len vtedy, keď bude vyplývať z postoja vnútornej dôvery k Bohu. Dôvera je teda takým základným prvkom úcty k Božiemu milosrdenstvu, že samotná dôvera, i bez praktizovania konkrétnych foriem úcty (korunka, úcta k obrazu Božieho milosrdenstva,...), zaručuje dosiahnutie milostí spojených so všeobecnými prisľubmi, ktoré Pán Ježiš spojil s touto úctou. **„Milosti z môjho milosrdenstva,“** povedal, **„možno načierať jedinou nádobou, a tou je dôvera. Čím väčšmi duša dôveruje, tým viac dostane.“**(Den.1578)

Milosrdenstvo k blížnemu je – popri dôvere – druhým dôležitým prvkom tejto úcty. **„Milosrdenstvo máš svojim blížnym preukazovať vždy a všade,“** pripomínal Pán Ježiš prostredníctvom sv. sestry Faustíny základnú kresťanskú povinnosť, **„nemôžeš sa tomu vyhýbať, ani sa vyhovárať, ani sa od toho oslobodiť. Milosrdenstvo svojim blížnym môžeš prejavovať trojakým spôsobom: po prvé - skutkom, po druhé - slovom, po tretie - modlitbou. V týchto troch stupňoch je obsiahnutá plnosť milosrdenstva a je nepochybným dôkazom lásky ku mne. Takto duša oslavuje moje milosrdenstvo a vzdáva mu česť.“**(Den.742) Pán Ježiš si želá, aby jeho ctitelia vykonali z lásky k nemu, denne aspoň jeden úkon milosrdenstva k blížnemu prostredníctvom dobrého činu, slova alebo modlitby. Vysvetlil taktiež, že milosrdenstvo môže konať ktokoľvek, teda i človek bez materiálnych prostriedkov, dokonca i chorý človek. Skutky duchovného milosrdenstva (napr. modlitba za živých, za duše v očistci, obetovanie utrpenia za iných) môže a má konať každý človek. Je to požiadavka, ktorú evanjelium kladie pred každého pokrsteného. Vďaka tomuto konkrétne a v dennodennom živote preukazovanému milosrdenstvu nemá úcta k Božiemu milosrdenstvu charakter „sväťuškárstva“, ale má byť hlboko a reálne prežívaným postojom v dennom praktickom živote kresťana.

Obraz Božieho milosrdenstva

Jeho genéza sa spája so zjavením, ktoré mala sv. sestra Faustína v cele kláštora 22. februára 1931. **„Večer, keď som bola v cele,“** zapísala, **„uzrela som Pána Ježiša oblečeného v bielom rúchu. Jednu ruku mal pozdvihnutú na žehnanie a druhou sa dotýkal odevu na prsiach. Z poodhaleného rúcha na prsiach vychádzali dva veľké lúče, jeden červený a druhý svetlý (...)** Po chvíli mi Ježiš povedal: **Namaľuj obraz podľa toho, ako ma teraz vidíš, s nápisom: Ježišu, dôverujem Ti!“** (Den.47)

Obraz predstavuje ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Krista, ktorý za cenu svojho umučenia prináša človeku pokoj a spásu vďaka odpusteniu hriechov, ale i všetky ostatné milosti a dary. Pre tento obraz sú charakteristické dva pramene: červený a svetlý. Pán Ježiš ich význam vysvetlil: **„Tie dva lúče znamenajú krv a vodu; svetlý lúč znamená vodu, ktorá ospravedlňuje duše; červený lúč znamená krv, ktorá je životom duší.“**(Den.299). Tie dva lúče teda označujú predovšetkým sviatosť. **„Šťastný,“** povedal Pán Ježiš, **„kto bude žiť v ich tieni, pretože spravodlivá Božia ruka ho nezasiahne.“**(Den.299) Slová: „Ježišu, dôverujem Ti!“ vyjadrujúce postoj dôvery umiestnené na obraze majú byť prvou odpoveďou človeka na Božie milosrdenstvo. Obraz predstavujúci Božie milosrdenstvo k človeku pripomína výzvu evanjelia k aktívnej láske voči blížnemu. Z toho dôvodu úcta k obrazu milosrdného Ježiša nie je v tom, že si ho (len) zavesíme niekde na stenu, alebo ho nosíme pri sebe v peňaženke, ale, a to je veľmi dôležité, spočíva v modlitbe plnej dôvery sporej so skutkami milosrdenstva voči blížnym.

K takto chápanej úcte k obrazu Pán Ježiš pripojil určité prisľúbenia. „**Duša, ktorá bude tento obraz uctievať, nezahynie,**“ povedal, a tým prisľúbil spásu a taktiež veľké pokroky na ceste ku kresťanskej dokonalosti, víťazstvo nad nepriateľmi duše a milosť šťastnej smrti.(Den.48) „**Sľubujem jej (duši) tiež víťazstvo nad nepriateľmi už tu na zemi, ale najmä v hodine smrti. Ja sám ju budem chrániť ako svoju slávu.**“(Den.48) Pán Ježiš neobmedzil svoju štedrosť iba na tieto milosti keďže povedal: „**Podávam ľuďom nádobu, s ktorou majú prichádzať po milosti k prameňu milosrdenstva. Tou nádobou je tento obraz s nápisom: Ježišu, dôverujem Ti!**“(Den.327) „**Cez tento obraz budem udeľovať duším veľa milostí.**“(Den.570)

Nedeľa (čiže sviatok) Božieho milosrdenstva

„**Túžim, aby prvá nedeľa po Veľkej noci bola sviatkom milosrdenstva,**“ povedal Pán Ježiš sv. sestre Faustíne.(Den.299) O tomto želaní jej hovoril až štrnásťkrát, uvádzajúc pritom nielen čas slávania sviatku v liturgickom kalendári, ale taktiež aj motív ustanovenia sviatku, spôsob prípravy na sviatok a spôsob jeho slávania, ako i milosti s ním spojené.

„**Duše hynú napriek môjmu trpkému umučeniu,**“ povedal Pán Ježiš, keď vysvetlil dôvod ustanovenia sviatku, „**Dávam im poslednú nádej na záchranu - sviatok môjho milosrdenstva. Ak nebudú zvelebovať moje milosrdenstvo, zahynú naveky.**“(Den.965) Sviatok má byť teda dňom veľkej úcty k Bohu v tajomstve jeho milosrdenstva, ktoré je prameňom a motívom všetkých diel Boha voči človeku, hlavne diela vykúpenia. Taktiež to je – z Božej vôle - deň veľkej milosti pre všetky duše, najmä pre hriešnikov, ktorí najviac potrebujú Božie milosrdenstvo. „**Sviatok môjho milosrdenstva,**“ hovoril Pán Ježiš, „**vytryskol z môjho vnútra pre potešenie celého sveta.**“(Den.1517)

S týmto dňom, presnejšie povedané, s eucharistiou (teda svätým prijímaním) prijatou v tento deň je spojený najväčší prisľub: úplné odpustenie vín a trestov. „**Kto v tento deň pristúpi k prameňu života, dosiahne úplne odpustenie vín a trestov.**“(Den.300) Táto milosť je oveľa väčšou milosťou ako úplné odpustky. Úplne odpustky spočívajú totiž len v odpustení dočasných trestov, ktoré sme si zaslúžili za spáchané hriechy, ale nikdy nie sú odpustením samotných vín. Táto mimoriadna milosť je zároveň väčšia ako milosť sviatostí, s výnimkou sviatosti svätého krstu, pretože odpustenie viny a trestov je spomedzi sviatostí možné len pri krste. Táto milosť je teda, čo sa týka účinku, akoby „druhým krstom“. Ježiš dosiahnutie účinku tejto mimoriadnej milosti podmienil prijatím svätého prijímania v deň sviatku milosrdenstva. Je zrejmé, že sväté prijímanie má byť hodne prijaté a zároveň treba spĺňať základné požiadavky úcty k Božiemu milosrdenstvu, ako boli spomenuté vyššie. Treba ešte vysvetliť, že k sv. spovedi nemusíme pristúpiť na sviatok milosrdenstva, ale i skôr, avšak duša má byť čistá a bez náklonnosti k akémukoľvek hriechu. (citované podľa I. Róžyckého, „Základné črty úcty k Božiemu milosrdenstvu“)

Pán Ježiš neohraničil svoju štedrosť iba na túto, hoci tak výnimočnú milosť, ale sľúbil, že vyleje celé more milostí na duše: „**V tento deň je otvorené vnútro môjho milosrdenstva. Vylievam celé more milostí na duše, ktoré sa priblížia k prameňu môjho milosrdenstva.**“(Den.699) Veľkosť tohto sviatku je i v tom, že všetci ľudia, dokonca aj tí, ktorí predtým neuctievali Božie milosrdenstvo, alebo tí, ktorí sa iba v tento deň obrátili, si môžu vyprosiť všetky milosti, a to nielen nadprirodzené, ale i dočasné dobrodenia, veľkosť ktorých Ježiš neobmedzil, len aby boli v zhode s Božou vôľou. Môžu ich získať tak jednotlivé osoby, ako i spoločenstvá, ak budú prosieť s dôverou.

Prípravou na sviatok má byť deväťdňová novéna spočívajúca v modlitbe korunky Božieho milosrdenstva a začína sa na Veľký piatok. Všeobecne je tiež známa novéna, ktorú Pán Ježiš nadiktoval sv. sestre Faustíne. Samozrejme, veriaci sa ju môžu zo zbožnosti modliť, avšak prípravou na sviatok, tak ako si to prial Ježiš, má byť deväťdňová novéna spočívajúca v modlitbe korunky

Božieho milosrdenstva. K takejto novéne (skladajúcej sa z modlitby korunky Božieho milosrdenstva) pripojil i prísľub: „**V tejto novéne udelím dušiam všetky milosti.**“ (Den.796)

Čo sa týka spôsobu slávania sviatku, Pán Ježiš si želá, aby bol v tento deň verejne, teda liturgicky uctený obraz Milosrdenstva a aby kňazi hovorili kázne o Božom milosrdenstve a povzbudzovali tak ľudí k dôvere v milosrdenstvo. Veriaci by mali prežiť tento deň v duchu milosrdnej lásky k blíznym a dôvery k Bohu.

Korunka Božieho milosrdenstva

Vo Vilniuse mala sv. sestra Faustína 13. septembra 1935 víziu anjela, ktorý prišiel trestať zem za hriechy. Keď uzrela toto znamenie Božieho hnevu, začala prosiť anjela, aby chvíľku počkal a svet bude konať pokánie. Keď sa však ocitla pred velebou Svätej Trojice, nemala odvahu zopakovať túto prosbu. Až keď v duši pocítila moc Ježišovej milosti, začala sa modliť slovami, ktoré vnútorne počula. „**Keď som sa tak modlila,**“ zapísala sv. Faustína v Denníčku, „**uvidela som bezmocnosť anjela. Nemohol vykonať spravodlivý trest, ktorý si za hriechy zasluhovali.**“ (Den.745) Na druhý deň, keď prišla do kaplnky, Pán Ježiš ju ešte raz poučil, ako sa má modliť túto modlitbu, ktorú voláme „korunka Božieho milosrdenstva.“

V tejto modlitbe obetujeme Bohu Otcovi: „telo a krv, dušu i božstvo Ježiša Krista.“ Tieto slová treba správne chápať i po teologickej stránke. Neznamenajú doslovne obeť „božstva“ t.j. „božskej prirodzenosti“ Ježiša, ktorá je identická s „božskou prirodzenosťou“ Otca a teda mu ju nemôžeme obetovať. Slovom „božstvo“ v tomto kontexte vyjadrujeme, že Otcovi obetujeme „božskú osobnosť Ježiša“ ako aj celé človečenstvo zložené z tela, krvi a duše, teda nášho Spasiteľa v jeho ľudskej prirodzenosti, vteleného Božieho Syna. Recitujúc slová „tvojho najmilšieho Syna“ – sa odvolávame na lásku, akou Boh Otec zahrňa svojho Syna a v ňom všetkých ľudí a tým sa odvolávame na najsilnejší motív, kvôli ktorému môžeme byť vyslyšaní. V korunke prosíme o milosrdenstvo „pre nás i pre celý svet.“ Zámeno „nás, našich, s nami“ tu poukazuje na osobu, ktorá modlitbu odrieka, ale i na všetkých za ktorých sa túži a mala by sa modliť. A „celý svet“ - to sú všetci ľudia žijúci na zemi i duše trpiace v očistci. Znamená to teda, že ak sa verne modlíme túto modlitbu, konáme úkon milosrdenstva voči blíznym a takto tiež splňame Ježišovo želanie preukazovať milosrdenstvo.

K tejto modlitbe Pán Ježiš pripojil veľké prísľúbenia, ktoré splní, ak budeme správne praktizovať úctu k Božiemu milosrdenstvu. Pán Ježiš prísľúbil, že ak sa budeme s dôverou modliť túto modlitbu, môžeme si vyprosiť všetky milosti. Povedal doslovne: „**Keď sa (ľudia) budú modliť túto korunku, rád im dám všetko o čo ma budú prosiť.**“ (Den.1541) A dodal: „**..ak to, o čo prosíš (budú prosiť), bude v zhode s mojou vôľou.**“ (Den.1731) Čokoľvek zhodné s jeho vôľou, znamená dobré pre človeka z pohľadu večnosti. Nikde však nehovorí, že sa tak stane hneď, ako sa jedenkrát pomodlíme „korunku“ (okrem milosti dobrej smrti). Je teda dôležité v tejto modlitbe verne vytrvať.

Zvláštne prísľuby sa týkajú hodiny smrti, presnejšie, milosti šťastnej a pokojnej smrti. Túto milosť získajú nielen tí, ktorí korunku odriekajú, ale taktiež umierajúci pri ktorých ju odriekajú iní. „**Každú dušu, ktorá sa bude modliť túto korunku, budem v hodine smrti brániť ako svoju chválu. Ak sa ju pri zomierajúcom pomodlia druhí, dosiahnu tie isté odpustky. Keď sa pri zomierajúcom odrieka táto korunka, zmierňuje sa Boží hnev a nepochopiteľné milosrdenstvo zaplavuje dušu.**“ (Den.811)

Milosť dobrej smrti, čiže obrátenie a odpustenie hriechov, prísľúbil pán Ježiš aj vtedy, keď sa čo i len raz pomodlíme „korunku“ v duchu úcty k Božiemu milosrdenstvu. „**Hoci by bol hriešnik najzatvrdlivejší, ak sa len raz pomodlí túto korunku, dosiahne milosti z môjho nekonečného milosrdenstva.**“ (Den.687) Korunka je najznámejšou modlitbou k Božiemu milosrdenstvu.

Hodina milosrdenstva

Pán Ježiš povedal sv. Faustíne: „**O tretej hodine, pros o moje milosrdenstvo zvlášť pre hriešnikov a aspoň na krátku chvíľu sa zahĺb do môjho umučenia, rozjímaj najmä o mojej opustenosti vo chvíli zomierania. Je to hodina veľkého milosrdenstva pre celý svet.**“ (Den.1320) Ďalej Ježiš hovoril: „**Vždy keď, budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zvelebu a oslavuj ho, vzývaj jeho všemohúcnosť pre celý svet a zvlášť pre úbohých hriešnikov. Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu - milosrdenstvo zvíťazilo nad spravodlivosťou.**“ (Den.1572)

Tu treba povedať, že sa nejedná o 60 minút, ale o chvíľu v ktorej Ježiš umiera na kríži, ktorá podľa kresťanskej tradície nastala o tretej hodine popoludní. V tomto čase by sme teda, ak chceme naplniť

Ježišovo želanie, mali aspoň nakrátko zotrvať v modlitbe. Táto modlitba „modlitba v hodine milosrdenstva“ nemá presne dané slová, ktoré by sme mohli použiť a azda i preto má s ňou mnoho ľudí problémy a zamieňa si ju s modlitbou „korunky“. Ak s tým skutočne máme problém, je vhodné zadovážiť si modlitebník, ktorý už bol vydaný (Modlitby v hodine milosrdenstva, I. diel), v ktorom sú tieto modlitby resp. rozjímania už naformulované. Môžu byť pre nás cennou inšpiráciou.

Modlitba v hodine milosrdenstva má presný postup a teda by mala spĺňať niektoré náležitosti. V prvom rade je to čas modlitby t. j. tretia hodina popoludní. Ďalšou náležitosťou je, že v modlitbe sa máme obrátiť priamo na Pána Ježiša (nie na Boha Otca, nie na Pannu Máriu, nie na sv. Faustínu či iných obľúbených svätých...). Ďalšou vecou na ktorú máme pamätať je, že v prosbách sa máme odvolávať na zásluhy bolestného umučenia Pána Ježiša. Preto v tejto modlitbe používame slovný zvrät: „pre zásluhy tvojho bolestného umučenia ťa prosíme...“. Toto vyplýva zo slov Pána Ježiša: „**V tejto hodine nič neodmietnem duši, ktorá ma prosí pre moje umučenie.**“ (Den.1320) Ak sa teda budeme modliť v hodine milosrdenstva v zhode s Ježišovým prianím, môžeme vyprosiť naozaj čokoľvek, čo je v súlade s jeho vôľou, lebo ako na inom mieste Ježiš hovorí: „**V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba i pre druhých.**“ (Den.1572)

Hodina milosrdenstva je formou úcty k Božiemu milosrdenstvu, v ktorej sa podľa Ježišových želaní máme zahĺbiť do jeho umučenia a rozjímať o jeho opustenosti na kríži. Môže to byť krátke spočinutie v modlitbe tam kde práve sme, ale pokiaľ nám to povinnosti dovoľia môžeme sa pomodliť krížovú cestu, alebo sa zastaviť pri Najsvätejšej sviatosti niekde v kostole. Ježiš o tom hovorí takto: „**Snaž sa v tejto hodine vykonať si krížovú cestu, ak ti to dovoľia povinnosti. Ak si nemôžeš vykonať krížovú cestu, tak aspoň na chvíľu vojd do kaplnky a ucti si moje srdce, ktoré je plné milosrdenstva v Najsvätejšej sviatosti, a ak nemôžeš prísť do kaplnky, ponor sa do modlitby tam , kde si, aspoň na krátku chvíľu.**“ (Den.1572)

Šírenie úcty k Božiemu milosrdenstvu

Medzi nové spôsoby úcty k Božiemu milosrdenstvu patrí taktiež aj šírenie úcty k Božiemu milosrdenstvu, pretože aj s týmto sú spojené prislúbenia Pána Ježiša voči všetkým ľuďom, ktorí tak budú činiť. Pán Ježiš nepredstavil bližšie spôsoby šírenia úcty k Božiemu milosrdenstvu, ale dokonalý vzor apoštolátu zanechal v živote sestry Faustíny. Jedná sa v ňom v prvom rade o šírenie úcty k Božiemu milosrdenstvu svedectvom života v duchu úplnej dôvery k Bohu, teda v plnení jeho vôle a milosrdenstva k blížnemu. Avšak nemôžeme apoštolát ohraničovať len na svedectvo života, akokoľvek je podstatné. Je totiž potrebné aj slovom hlásať svetu posolstvo Milosrdenstva a prebúdať v ľuďoch dôveru. Pán Ježiš veľakrát na stránkach Denníčka vyzýva k hlásaniu pravdy o milosrdnej láske Boha voči človeku, aby každý mohol využívať čas a dary milosrdenstva už tu na zemi a dosiahnuť odpustenie a spásu. Ježiš hovorí: „**Ó, keby hriešnici poznali moje milosrdenstvo,**

nehynulo by ich tak veľa. Hovor hriešnym dušiam, aby sa nebáli priblížiť sa ku mne, hovor o mojom veľkom milosrdenstve.“ (Den.1396)

Na túto výzvu, ohlasovať jeho milosrdenstvo, kladie Ježiš veľkú váhu, keďže s ňou spojil zvláštne prisľúbenia. Doslovne hovorí: **„Duše, ktoré šíria úctu k môjmu milosrdenstvu, budem ochraňovať po celý život ako láskavá matka svoje nemluvňa a v hodine smrti im nebudem Sudcom, ale milosrdným Spasiteľom.“**(Den.1075) Osobitnú podporu smeruje Pán Ježiš ku kňazom a zabezpečuje ich: **„Zatvrdliví hriešnici sa budú kajať po ich slovách, keď budú hovoriť o mojom nesmiernom milosrdenstve, o zľutovaní, ktoré mám voči nim vo svojom srdci. Kňazom, ktorí budú hlásať a oslavovať moje milosrdenstvo, dám predivnú moc, pomažem ich slová a pohnem srdcia ku ktorým budú hovoriť.“**(Den.1521)

Aby bola dobre naplnená úloha šíriť túto úctu, my sami musíme najprv poznať tajomstvo Božieho milosrdenstva, musíme nad ním rozjímať opretí o texty Svätého Písma, encykliku Dives in Misericordia, Denníček sv. sestry Faustíny či iné publikácie zamerané na túto tému, ktoré majú imprimatur Cirkvi. Prenikanie do tajomstva Božieho milosrdenstva nás potom bude robiť schopnými žiť a ohlasovať toto tajomstvo.

Spracované podľa www.milosrdenstvo.sk

Citáty sú z Denníčka, (Apostolicum r.2012)